

ки, които сега ме слушате, сте готови за тѣзи нови начини, още сега тръгваме за слънцето и за 20 минути ще бъдемъ тамъ: ще се разходимъ по него, ще разгледаме планинтѣ и горитѣ му, ще видимъ петната, ще разберемъ, какъ живѣятъ сжществата на него, и слѣдъ половинъ часъ ще се върнемъ на земята. Само по този начинъ ще разберемъ, дали слънцето е огнено, горящо тѣло, каквото ученитѣ хора на земята го описватъ, или не е такава. Често сжществата, които живѣятъ на слънцето, си правятъ редъ забавления, които понѣкога засѣгатъ и насъ. Така и Неронъ запали Римъ за свое удоволствие, да види, какъвъ ефектъ ще произведе това нѣщо върху самия него Въ това врѣме той свирѣше съ арфата си и декламираше най-хубавитѣ си произведения, като казваше: „Великолѣпна е тази гледка! Велико нѣщо е да гори Римъ! За такъвъ великъ поетъ и декламаторъ, като мене, и Римъ може да гори. Азъ заслужавамъ това!“ Тѣй си мислѣше Неронъ по това врѣме. Всички хора, обаче, бѣдни и богати, бѣгаха съ настрѣхнали коси отъ ужасъ, а Неронъ свири и пѣе, не иска да знае, чуди се, какво положение да заеме, какъ по-добрѣ да се любува на тази гледка.

И наистина, великолѣпно нѣщо е да гори Римъ за единъ великъ човѣкъ! Но още по великолѣпно е, когато става въпросъ, кой запали Римъ, Неронъ да каже: „Азъ запалихъ Римъ.“ Какво направи той, обаче?—Той посочи като виновници за запалването на Римъ християнитѣ. Тази е лошата страна на неговата постжпка. Неронъ трѣбваше да бжде доблестенъ, да каже: „Азъ съмъ силенъ човѣкъ, великъ поетъ и за свое удоволствие искахъ да запалѣ Римъ.“ Така постжпватъ и мнозина отъ съврѣменнитѣ хора. Тѣ взиматъ своитѣ арфи, запалватъ Римъ и започватъ да декламиратъ стихотворенията си, но като ги питатъ, кой запали Римъ, отговарятъ: „Еди-кои си запалиха Римъ“. Казвамъ: тѣзи хора започватъ добрѣ, свършватъ злѣ. Кажете: азъ запалихъ Римъ! Хубаво е да се запали